מיספר חזק!

זה פשוט מגיע לנו: אנחנו עם סטייל פופאי. פעם בשבוע עושה שריר לכמה דקות, ומייד חוזר להיות אידיוט ובולע כל גזירה.

לא יסעו אוטובוסים בשבת — לא נוסעים. אל־על לא תמריא ולא תנחת יום בשבוע? בסדר, המפקד! אסור למכור בשר חזיר? זה עוד אפשר לקנות, אבל כמו גנבים בלילה, מתחת לשולחן.

מתחתנים רק ברבנות? יופי רבנות! לא תהיה בריכה בירושלים? לא נורא! יסעו לתל־אביב.

עכשיו הם נטפלו לילדי בראזיל. מה הם רוצים, בסך־הכל? רק להוסיף להם 20 לפני מיספר תעודת־הזהות. זה הכל. מה כל־כך נוראז? אז נכון שכתבו על זה בעיתונים שלושה ימים רצוף, ודיברו על זה ברדיו פעם אחת ובטלוויזיה פעם אחת, ותוך שבועיים כולם ישכחו מזה ונציגי אלוהים עלי ארמות שוב ינצחו אותנו.

מה היה קורה, למשל, אם 100 אלף ישראלים נאורים היו מתארגנים ופותחים את תעודות־הזהות שלהם וכולם ביחד היו רושמים לפני המיספר שלהם את התוספת 20? נכון שלפי החוק אסור לשנות שום דבר בתעודות־הזהות. אבל מותר להילחם בחוקים. אני רוצה לראות את מישרד־הפנים דואג לאסור 100 אלף אישי אבל איפה ה־100 אלף האלה? כשניסיתי לדבר על ליבם של החברים שלי בעניין זה, הם הסתכלו עליי כעל דון קישוט.

אחר כך אתם מתפלאים שהם מנהלים אותנו ואומרים לנו כל החיים מה לעשות ואיך להתנהג ומה לרשום בתעודת־הזהות שלנו. מי ערב לנו שבעוד שנה לא ירשמו בתעודת־הזהות של כל הלא־שומרי שבת את המיספר 30? ולאוכלי השרימפס יוסיפו 42, וללבושות לא בצניעות יוסיפו 12 ולמי שלובשת בקיני 31 ולמי שעזר לערבי להחליף גלגל אפשר לשים 46, ומי שכואב לו הגב יסומן ב־58 ומי שצוחק בתישעה באב יקבל סימון 946, ומי שנולד בלידת עכוז יקבל 55.

אותי, אגב, כל האמור לעיל, לא מצחיק כלל. תוך שנה־שנתיים יופיע לפני מיספר תעודת־הזהות שלי המספר 102891075531657843679. שיפוצץ להם את המחשב של מישרד־הפנים. איכפת לי? הם המציאו את המיספרים והקידומות האלה, לא?

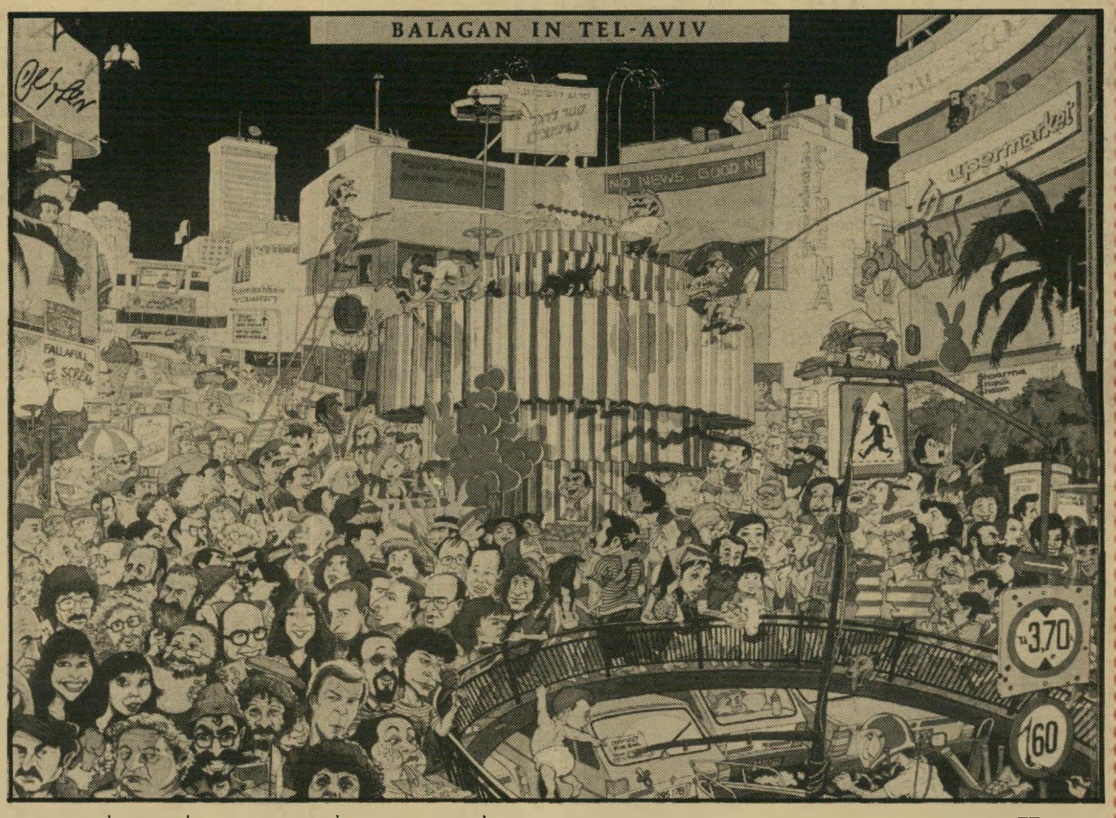

ד"ש מהבית

כל הצרות של העולם נופלות על האנשים מהמעמד הבינוני. הנה, אפילו בעניין מתנות לחברים לחו"ל. זאת אומרת, העשירים כשהם נוסעים לחו"ל רוצים לקנות מתנות לחברים שלהם שם, אין להם שום בעיה. מוציאים איזה 500$ קונים רישום יפה של אורי ליפשיץ, למשל, והכל בסדר. העניים, לעומת זאת, בכלל לא נוסעים לחו"ל, וממילא כבר אין להם בעיה של מה להביא לחברים בחו"ל. רק אלה מהמעמד הבינוני, כשהם סוף־סוף אוספים כסף בשביל איזו נסיעה קצרה לחו"ל ומשלמים מס־נסיעות ומומנים מלון דרגה ג' וכל השאר, כמעט לא נשאר להם כסף כדי להביא מתנה לחברים, והרי בלי מתנה אי־אפשר.

אז מה הם עושים? הם מטלפנים אליי ואומרים לי בקול נורא מתוק: "דניאלה, אולי יש לך איזה רעיון מה להביא לחברים שלנו בחו"ל? לא, לא יורדים: מה פיתאום? הם יחזרו עוד כמה שנים!" עד היום הייתי תמיד מציעה ספר. איזה עמוס עוז או א"ב יהושע או יהושע קנז, לא טוב בשבילם?

אלא שבגלל ריבוי נסיעת הישראלים לחו"ל יש כבר לכל שוהה (לא יורד, חלילה) שני עמוס עוזים, שני א"ב יהושע ושני קנזים, וצריך לחשוב על מתנה אחרת לשוהים בחו"ל שתהיה גם מקורית, גם מכובדת וגם, כמובן, לא ביקור.

אז הנה יש מתנה לכל השוהים בחו"ל לעונה הקרובה.

הצייר מישל קישקה צייר כרזה נהדרת וקרא לה "בלגן בתל־אביב". הכרזה (פוסטר בלעז) מראה את כיכר דיזנגוף, כולל האגם המר שלה, ומסביבה עשרות מהטיפוסים הבולטים והירועים של העיר הכי הנהדרת הזאת, כמו שהם נראים היום, לעומת איך שהם נראו בזמן שהשוהים בחו"ל התחילו את שהותם שם. במאמץ קטן אפשר למצוא שם את אריק אינשטיין, שולמית אלוני, יוסי שריד, ירון לונדון, יגאל תומרקין, דני קרמן, יבי, יהודית רביץ, שלמה ניצן, אהרלה שמי ואחרים — כולם ביחד תמורת 5.20 ש"ח.

הגה, סידרתי לכם מתנה נהדרת. סעו לשלום ואל תשכחו לחזור.

לא לצימחונים

לא סוד הוא שאנחנו, הישראלים, לא בדיוק גדלנו על סטייק אנטריקוט, עגל בשמנת, אוסר בוקו, או לשון בטעם אניס. אנחנו גדלנו, למי שלא זוכר, על גבינה לבנה, לבן וירקות. בגלל הילדות הזאת אנחנו אלופות העולם בסלטים (למי יש ירקות כמו לנו?) אנחנו טובות בהכנת חמוצים שונים, מאפים, אנחנו עושות ריבות נפלאות, אפילו בדגים על האש אנחנו חזקות מאוד וגם העוף די מצליח לנו בדרך כלל.

אחרי כל המחמאות שחילקתי לחברותיי ולעצמי, מותר לשים לרגע יד על הלב ולהודות שבבשר אנחנו לא כל־כך מבינות. רובנו, לא כולנו. בסדר?

תישאלו את הקצב בסופרמרקט איזה בשר הולך אצלו הכי טוב והוא יענה לכן, שהלקוחות שלו מבקשות "תן לי חתיכת בשר, אבל שיהיה טרי ובלי שומן" והקצב, אם הוא מבין משהו בבשר, יודע מייד שהגברת אין לה שכל או לפחות אין לה ידיעות בעניין הבשר.

שניים שכן מבינים בבשר, הם שאול אברון וישראל אהרוני, שבכל רגע פנוי שלהם הם אוכלים או מדברים על אוכל או כותבים עליו או מבשלים אותו. בימים אלה יצא לשוק סיפרם בשר, שמלבד עשרות תפריטי־בשר מכיל גם בית־ספר חשוב להבנת העניין הזה שעולה על שולחננו כמעט מדי יום.

והרי החדשות

■ מוסיקה

עד היום הילדים שלנו ליקקו סוכריות על מקל וקילקלו לעצמם את השיניים, אבל אנחנו שתקנו, כי בזמן שהילדים קילקלו לעצמם את

השיניים היה שקט בבית. עכשיו גם זה השתנה. בשוק נמצאים למכירה לקקנים חדישים ביותר, שבמקום אחד יש להם חור ובמקום השני הילד נושף בהם ובזמן קלקול השיניים יש גם רעש בבית. הכוונה של היצרנים היא לתת לילד לשחק עם צלילים. על כל מקל של לקקן מצויין מיספר, ועל גב האריזה של הלקקנים ישנם איזה תווים. הבנים שלי לא התחשבו בפרטיטורה וסתם ציפצפו לי ישר לתוך העצבים, החלשים ממילא בעונה זאת של השנה.

הדבר הטוב בסוכריות על מקל בכלל ובל־קקנים המגגנים היא העובדה שאתה יכול לקנות את זה לילדים של החברים שלך, ולא לילדים שלך. אגב, המחיר ל־5 לקקנים בתוך אריזה: 1.38 ש"ח. שמם בישראל הוא צ'ופה צ'ופס. מתוצרת ספרד.

■ שיניים

ואחרי לקקנים, הרי מוכרחים להבריש את השיניים. אז כדי שהילד יגיד רק 3 פעמים "לא רוצה" עשו לו במיוחד מישחת־שיניים של "רובוטריקים", של חברת הלן קרטיס. שפופרת אחת עולה 1.60 ש"ח. מי שלא יודע מה זה רובוטריקים, זה סימן שאין לו ילדים והוא יכול להפסיק ולקרוא את הקטע הזה.

■ המאה ה־21

למי שעדיין לא קנתה לעצמה מיקרו־גל, כי היא עדיין לא מבינה למה צריך אותו (כן, יש כאלה, אני למשל), הנה לכם סיבה טובה מאוד: בימים אלה הוציאה חברת הלן קרטיס לשוק שעווה להסרת שיער מהרגליים. בדרך כלל היה צריך לחמם את השעווה הזאת במשך 7־10 דקות ארוכות על הכיריים. מהיום, אפשר לחמם במיקרוגל 2־3 דקות בלבד. תחשבו על זה: כל חודש חיסכון של 4 דקות, כשכולם יודעים ש־TIME IS MONEY.

הנה דוגמה של שיפודי־כבש, במיוחד לעונת הפיקניקים: ל־4 סועדים.

לקוביות:

1 ק"ג בשר כבש (שוק או כתף) חתוך לקוביות בגודל 5־4 ס"מ, 2 בצלים חתוכים ל־8, 2 עגבניות חתוכות ל־8 חלקים.

למישרה:

½ כוס שמן־זית, 4 שיני שום קצוצות, מלח, פילפל, 1 כפית ריחן קצוץ או מנטה קצוצה, 1 כף פטרוזיליה קצוצה, 1 כפית רוזמרין.

אופן ההכנה:

1. מערבבים את חומרי המישרה בקערה גדולה, ומשרים בו את קוביות הבשר כשעה.
2. משחילים על שיפודים את הבשר, ומדי פעם. משחילים עגבניה או בצל.
3. צולים על גריל 3־4 דקות מכל צד. הופכים מדי פעם. מגישים.

שאול אברון וישראל אהרוני מבשלים בשר, הוצאת אדם, מחיר 34.10 ש"ח. כדאי!